

RESOLUCIÓ D'ARXIU de la Informació Prèvia núm. 81/2012, referent a l'Ajuntament de XXX.

Antecedents

Primer.- En data 16/04/2012 va tenir entrada a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades un escrit d'una persona pel qual formulava denúncia contra l'Ajuntament de XXX, amb motiu d'un presumpte incompliment de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (en endavant, LOPD). La mateixa persona va presentar tres escrits més en dates 30/04/2012, 10/05/2012 i 22/05/2012.

En concret, la persona denunciant exposava que l'Ajuntament de XXX hauria difós a través d'Internet determinades dades de caràcter personal seves referides a la circumstància d'haver estat víctima d'un presumpte cas d'assetjament i d'haver estat objecte d'un expedient disciplinari. Aquesta difusió s'hauria efectuat, entre d'altres, per mitjà d'un comunicat intern de 27/03/2012 penjat al "Portal de l'empleat" de l'Ajuntament, d'un comunicat de premsa elaborat en data 10/04/2012, i d'un comunicat d'alcaldia d'11/04/2012. Al seu torn, la persona denunciant també assenyalava que l'Ajuntament de XXX hauria facilitat a la revista XXX una fotografia seva obtinguda en el reportatge fotogràfic realitzat amb motiu del ple de constitució de l'Ajuntament en data 11/06/2011, i que va ser difosa en la revista esmentada en l'edició corresponent al mes d'abril de 2012.

La persona denunciant aportava diversa documentació relativa als fets denunciats.

Segon.- L'Autoritat va obrir una fase d'informació prèvia (IP 81/2012), d'acord amb el que preveu l'article 7 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, en relació amb la DT 2^a de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, per tal d'obtenir més informació sobre les circumstàncies dels fets i els subjectes responsables.

En el sí d'aquesta fase d'informació, per mitjà d'ofici de data 03/05/2012 es va requerir a l'entitat denunciada per tal que informés sobre quina difusió s'havia efectuat de les circumstàncies esmentades per la persona denunciant.

L'Ajuntament de XXX va respondre l'anterior requeriment a través d'escrit de data 18/05/2012, pel qual s'exposava, entre d'altres, el següent:

- Que durant un ple municipal celebrat el 29/03/2012, un regidor de l'oposició es va queixar de la manca d'informació proporcionada per l'Alcaldia respecte al presumpte cas d'assetjament sexual. Aquest regidor va afirmar que havia tingut coneixement d'aquesta situació a través d'una de les persones afectades.

- Que en data 20/03/2012, la persona denunciant i quatre treballadores municipals van posar en coneixement de la Comissió per a la prevenció de l'assetjament sexual un presumpte cas d'assetjament sexual, la qual cosa es va comunicar a l'Alcaldia.
- Que l'Ajuntament va denegar la petició d'un representant sindical de data 22/03/2012, d'informació sobre l'expedient disciplinari incoat al presumpte autor de l'assetjament.
- Que la persona presumptament assetjada va posar els fets en coneixement de terceres persones que treballen a l'Ajuntament.
- Que en el comunicat intern de 27/03/2012 l'Ajuntament no identifica cap de les persones afectades.
- Que atès que el cas de presumpte assetjament sexual era conegut per terceres persones, era previsible que, malauradament, en algun moment hi accedirien els mitjans de comunicació malgrat els esforços realitzats per l'Ajuntament per preservar la intimitat de les persones afectades.
- Que en data 10/04/2012 un periodista es va posar en contacte amb l'empresa que gestiona la comunicació institucional de l'Ajuntament, demanant la versió de l'Ajuntament sobre el presumpte cas d'assetjament sexual en el qual estaria implicada la persona denunciant. Aquesta empresa informà al periodista que desconeixen aquest assumpte, i tot seguit l'empresa es posà en contacte amb l'Ajuntament.
- Que per tal d'esclarir els fets i la gravetat de la manifestació envers l'eventual implicació de l'Alcalde en els fets, es prepara un document oficial de resposta per donar una informació veraç en nom de l'Ajuntament. Aquest comunicat institucional només s'envia al periodista que s'havia posat en contacte amb l'Ajuntament per tal de no difondre la informació a altres mitjans que encara no en tenien coneixement.
- Que el mateix dia 10/04/2012 es rep la trucada d'un altre periodista que també havia tingut coneixement dels fets controvertits referits a la persona denunciant. Tot i que aquest periodista demana la identificació del presumpte assetjador, no se li facilita.
- Que des de l'empresa que gestiona la comunicació institucional s'envia un correu electrònic en la mateixa data als dos periodistes que havien sol·licitat l'aclariment de la informació que ja disposaven. En aquest correu s'adjuntava el comunicat de l'Ajuntament.
- Que el dia 11/04/2012 es publica a XXX la notícia referent al presumpte assetjament sexual. Aquest article conté declaracions de la persona denunciant i de l'alcalde. En aquest article s'identifiquen les persones implicades en el cas.
- Que atès l'anterior, la notícia es difon a altres mitjans de comunicació, els quals sol·liciten a l'Ajuntament informació al respecte.
- Que per aquest motiu es publica una declaració institucional al bloc de l'alcalde, una notícia al web municipal i s'envia un comunicat a tots els mitjans.

L'entitat denunciada aportava amb el seu escrit documentació diversa.

Fonaments de Dret

Primer.- D'acord amb el previst a l'article 2 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, en relació amb l'article 5 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, i l'article 15 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, és competent per dictar aquesta Resolució la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.

Segon.- A partir del relat de fets que s'ha exposat a l'apartat d'antecedents, cal analitzar els fets denunciats. Així, primerament s'abordarà allò referent als comunicats emesos per l'Ajuntament de XXX; i seguidament, la qüestió relativa a l'eventual cessió de la dada personal relativa a la imatge de la denunciant per part de l'Ajuntament de XXX a un mitjà de comunicació.

2.1.- Sobre els comunicats emesos per l'Ajuntament de XXX.

En primer lloc, la persona denunciant exposa que l'Ajuntament de XXX hauria difós informació de caràcter personal referent a la seva persona, mitjançant la seva inclusió en un comunicat intern publicat al portal de l'empleat de l'Ajuntament de 27/03/2012, en un comunicat de premsa emès el 10/04/2012 i en un comunicat d'alcaldia publicat en data 11/04/2012 en els webs XXX i XXX; els quals feien referència a haver estat víctima d'un presumpte cas d'assetjament sexual i a haver estat objecte d'un expedient disciplinari.

En primer lloc, pel que fa al comunicat intern de 27/03/2012 és oportú assenyalar que no s'identifica la persona denunciant, motiu pel qual no entra en joc el règim protector de la LOPD.

Dit això, és oportú abordar els comunicats emesos per l'entitat denunciada en dates 10/04/2012 i 11/04/2012. En aquests comunicats s'identificava la persona denunciant amb el seu nom i primer cognom i càrrec (comunicat de 10/04/2012) o només amb el seu càrrec (comunicat d'11/04/2012). En els dits comunicats s'inclouen informacions referides a un cas de presumpte assetjament sexual del qual hauria estat víctima la persona denunciant i a un procediment disciplinari contra aquesta mateixa persona, per les acusacions que hauria dirigit als òrgans de govern municipal mitjançant un escrit de 03/04/2012, en què s'acusaria a l'Ajuntament de XXX de voler silenciar el cas de presumpte assetjament sexual.

Així doncs, en virtut d'aquests comunicats l'Ajuntament de XXX difonia una sèrie de dades personals la qual cosa s'ha de considerar com una cessió o comunicació de dades, entesa com *"qualsevol revelació de dades efectuada a una persona diferent de l'interessat"* (art. 3.i de la LOPD).

L'article 11 LOPD, precepte en el qual es regula la comunicació de dades en els següents termes:

- "1. Les dades de caràcter personal objecte del tractament només poden ser comunicades a un tercer per al compliment de finalitats directament relacionades amb les funcions legítimes del cedent i del cessionari amb el consentiment previ de l'interessat.*
- 2. El consentiment que exigeix l'apartat anterior no és necessari:*
- a) Quan la cessió està autoritzada en una llei.*
 - b) Quan es tracti de dades recollides de fonts accessibles al públic.*
 - c) Quan el tractament respongui a la lliure i legítima acceptació d'una relació jurídica el desenvolupament, el compliment i el control de la qual impliqui necessàriament la connexió del tractament esmentat amb fitxers de tercers. En aquest cas, la comunicació només és legítima quan es limiti a la finalitat que la justifiqui.*
 - d) Quan la comunicació que s'hagi d'efectuar tingui com a destinatari el defensor del Poble, el ministeri fiscal o els jutges o tribunals o el Tribunal de Comptes, en l'exercici de les funcions que té atribuïdes. Tampoc no cal el consentiment quan la comunicació tingui com a destinatari institucions autonòmiques amb funcions anàlogues al defensor del Poble o al Tribunal de Comptes.*
 - e) Quan la cessió es produeixi entre administracions públiques i tingui com a objecte el tractament posterior de les dades amb finalitats històriques, estadístiques o científiques.*
 - f) Quan la cessió de dades de caràcter personal relatives a la salut sigui necessària per solucionar una urgència que requereixi accedir a un fitxer o per fer els estudis epidemiològics en els termes que estableix la legislació sobre sanitat estatal o autonòmica."*

En base al que s'ha exposat fins aquí, estariem davant d'una cessió o comunicació de dades personals que, al no disposar del consentiment de la persona afectada, caldria dirimir si gaudia d'alguna habilitació legal que permetés a l'Ajuntament de XXX tal difusió, de conformitat amb l'article 11.2.a) LOPD, abans transcrit. A aquest respecte, la Constitució Espanyola reconeix en els apartats a) i d) de l'article 20.1 els següents drets:

- "a) A expressar i difondre lliurement els pensaments, les idees i les opinions mitjançant la paraula, l'escriptura o qualsevol altre mitjà de reproducció.*
- d) A comunicar o a rebre lliurement informació veraç per qualsevol mitjà de difusió. La llei regularà el dret a la clàusula de consciència i al secret professional en l'exercici d'aquestes llibertats."*

Tal com ha puntualitzat l'Audiència Nacional en la seva Sentència de 23/02/2010 en un supòsit similar al que és objecte d'aquesta resolució, el que és rellevant *"con independencia de que la información publicada hubiera sido o no obtenida de la empresa pública (...), que lo trascendente es determinar si los hechos publicados son relevantes o no informativamente"*, i en definitiva, si en el present cas preval el dret fonamental a la llibertat d'expressió i informació (art. 20.1 CE) sobre el dret fonamental a la protecció de dades de caràcter personal.

En relació al dret fonamental a la llibertat d'informació, el primer que cal dir és que segons declarà el Tribunal Constitucional en la Sentència núm. 6/1981 (FJ 4t), de 16 de març, la titularitat d'aquest dret a transmetre informació correspon a tots els ciutadans, i per tant, no queda restringida als professionals dels mitjans de comunicació. Aquest mateix criteri està recollit en la recentíssima Sentència de l'Audiència Nacional, de data 11/04/2012.

El dret fonamental a la llibertat d'informació pot col·lisionar en ocasions amb el dret fonamental a la protecció de dades de caràcter personal, com seria el present cas. Davant aquest conflicte, es fa necessari dilucidar quin d'aquests dos drets fonamentals té prevalença, d'acord amb el criteri establert pel Tribunal Constitucional.

A aquest respecte, el Tribunal Constitucional, en determinats casos, s'ha inclinat per atorgar una posició preferent al dret fonamental a la llibertat d'informació envers d'altres drets fonamentals. En concret, en la Sentència 171/1990, de 12 de novembre, s'abordava la col·lisió del dret fonamental a la llibertat d'informació amb el dret a la intimitat i l'honor en els següents termes:

“Dada su función institucional, cuando se produzca una colisión de la libertad de información con el derecho a la intimidad y al honor aquélla goza, en general, de una posición preferente y las restricciones que de dicho conflicto puedan derivarse a la libertad de información deben interpretarse de tal modo que el contenido fundamental del derecho a la información no resulte, dada su jerarquía institucional desnaturalizado ni incorrectamente relativizado (SSTC 106/1986 y 159/1986, entre otras).

Si cuando se ejerce el derecho a transmitir información respecto de hechos o personas de relevancia pública adquiere preeminencia sobre el derecho a la intimidad y al honor con los que puede entrar en colisión, resulta obligado concluir que en esa confrontación de derechos, el de la libertad de información, como regla general, debe prevalecer siempre que la información transmitida sea veraz, y esté referida a asuntos públicos que son de interés general por las materias a que se refieren, por las personas que en ellos intervienen, contribuyendo, en consecuencia, a la formación de la opinión pública. En este caso el contenido del derecho de libre información “alcanza su máximo nivel de eficacia justificadora frente al derecho al honor, el cual se debilita, proporcionalmente, como límite externo de las libertades de expresión e información” (STC 107/1988, f. j. 2º).

No obstant l'anterior, en la mateixa Sentència el Tribunal referit matisa aquesta prevalença, en el següent sentit:

“Tal valor preferente, sin embargo, no puede configurarse como absoluto, puesto que, si viene reconocido como garantía de la opinión pública, solamente puede legitimar las intromisiones en otros derechos fundamentales que guarden congruencia con esa finalidad, es decir, que resulten relevantes para la formación de la opinión pública sobre asuntos de interés general, careciendo a tal efecto legitimador, cuando las libertades de expresión e información se ejerciten de manera desmesurada y exorbitante del fin en atención al cual la Constitución le concede su protección preferente.”

Al seu torn, el mateix Tribunal Constitucional, en relació a les limitacions del dret fonamental a la llibertat d'informació per tal de garantir l'efectivitat d'altres drets fonamentals citats a l'article 18.4 CE, entre els quals hi figura el de la intimitat i l'honor, ha establert dos requisits essencials per tal que el dret fonamental primer prevalgui sobre el segon. Així, en la Sentència 148/2002, de 15 de juliol, en la qual el conflicte es presentava entre el dret a la llibertat d'informació i el dret a l'honor, declarava el següent:

“Por lo que se refiere específicamente al derecho a comunicar libremente información (...) este Tribunal ha declarado de manera reiterada que su ejercicio legítimo requiere la concurrencia de un requisito esencial, a saber, la veracidad de la información, pues de modo expreso la Constitución configura la libertad de información como el derecho a comunicar información veraz. A ese primer requisito puede añadirse en ocasiones el interés y la relevancia pública de la información divulgada. En ausencia de alguno de dichos requisitos la libertad de información no está constitucionalmente respaldada y, por ende, su ejercicio podrá afectar, lesionándolo, a alguno de los derechos que como límite denuncia el art. 20.4 CE, singularmente, y por lo que en este caso interesa, al derecho fundamental al honor (SSTC 28/1996, de 16 de febrero, FJ 3; 154/1999, de 13 de julio, FJ 5). De ahí que hayamos condicionado la protección constitucional de la libertad de información, frente al derecho al honor garantizado en el art. 18.1 CE, a que la información sea veraz y a que se refiera a hechos con relevancia pública, en el sentido de “noticiables” (SSTC 138/1996, de 16 de septiembre, FJ 3; 144/1998, de 30 de junio, FJ 2; 21/2000, 31 de enero, FJ 4; 112/2000, de 5 de mayo, FJ 6; 76/2002, de 8 de abril, FJ 3). (...)”

a) El requisito de la veracidad de la información ha sido entendido desde la STC 6/1988, de 21 de enero (FJ 5), no como una exigencia de una rigurosa y total exactitud en el contenido de la información, de modo que puedan quedar exentas de toda protección o garantía constitucional las informaciones erróneas o no probadas, sino en el sentido que se debe privar de esa protección o garantía a quienes, defraudando el derecho de todos a recibir información veraz, actúen de manera negligente e irresponsable al transmitir como hechos verdaderos simples rumores carentes de toda contrastación o meras invenciones o insinuaciones (SSTC 105/1990, de 6 de junio, FJ 5; 171/1990, de 12 de noviembre, FJ 8; 172/1990, de 12 de noviembre, FJ 3; 143/1991, de 1 de julio, FJ 6; 197/1991, de 17 de octubre, FJ 2; 40/1992, de 30 de marzo, FJ 2; 85/1992, de 8 de junio, FJ 4; 240/1992, de 21 de diciembre, FJ 5). Por tanto lo que el citado requisito viene a suponer es que el informador, si quiere situarse bajo la protección del art. 20.1 d) CE, tiene un especial deber de comprobar la veracidad de los hechos que expone mediante las oportunas averiguaciones y empleando la diligencia exigible.

Cabe que, pese a ello, la información resulte inexacta o errónea, lo que no puede excluirse totalmente, pero la “información rectamente obtenida y difundida es digna de protección (STC 6/1988, FJ 5) aunque su total exactitud sea controvertible o se incurra en errores circunstanciales que no afecten a la esencia de lo informado” (SSTC 171/1990, de 12 de noviembre, FJ 8; 172/1990, de 12 de noviembre, FJ 3; en el mismo sentido, SSTC 240/1992, de 21 de diciembre, FJ 5; 178/1993, de 31 de mayo, FJ 5; 110/2000, de 5 de mayo, FJ 8; 297/2000, de 11 de diciembre, FJ 9; 46/2002, de 25 de febrero, FJ 6). (...)”

b) En lo atinente a la relevancia pública de las manifestaciones efectuadas no es posible desconocer el marco en el que se produjo la intervención del querellado (...) son circunstancias que dotan de incuestionable relevancia pública a las manifestaciones efectuadas."

Quant al requisit de rellevància pública, aquest és analitzat amb més detall pel Tribunal Constitucional en la Sentència núm. 50/2010, de 4 d'octubre:

"Por lo que hace a la relevancia hemos afirmado (STC 29/2009, de 26 de enero, F. 4) que «la Constitución sólo protege la transmisión de hechos "noticiables", en el sentido de que se hace necesario verificar, con carácter previo, el interés social de la información, ya sea por el carácter público de la persona a la que se refiere o por el hecho en sí en que esa persona se haya visto involucrada. Sólo tras haber constatado la concurrencia de estas circunstancias resulta posible afirmar que la información de que se trate está especialmente protegida por ser susceptible de encuadrarse dentro del espacio que a una prensa libre debe ser asegurado en un sistema democrático». Y hemos precisado que la protección constitucional de los derechos de que se trata «alcanza un máximo nivel cuando la libertad es ejercitada por los profesionales de la información a través del vehículo institucionalizado de formación de la opinión pública que es la prensa, entendida en su más amplia acepción» (STC 105/1990, de 6 de junio, F. 4). (...)

La opinión emitida tiene relevancia pública, de acuerdo con los criterios establecidos en la STC 134/1999, de 9 de diciembre, F. 8, donde afirmamos que una información posee relevancia pública cuando sirve al interés general en la información y lo hace por referirse a un asunto público; es decir, a unos hechos o a un acontecimiento que afecta al conjunto de los ciudadanos. La aplicación de esta doctrina conlleva a apreciar la relevancia pública de la opinión discutida, que se contextualizaba dentro de una controversia radiofónica, con evidentes conexiones políticas de fondo, en relación con hechos históricos polémicos, lo que evidencia el interés público del tema. Además no debe olvidarse que el Sr. H. L. era un personaje público, siendo doctrina de este Tribunal que los denominados «personajes públicos» deben soportar, en su condición de tales, el que sus palabras y hechos se vean sometidos al escrutinio de la opinión pública (STC 192/1999, F. 7)."

Sobre la base de la doctrina del Tribunal Constitucional que s'ha exposat fins aquí, escau determinar si la informació difosa per l'Ajuntament de XXX a través dels comunicats esmentats, s'ajustava als requisits de veracitat i de rellevància pública.

En primer lloc, no ha estat qüestionada en les presents actuacions la veracitat dels fets difosos per l'Ajuntament en els comunicats controvertits, tant en allò relatiu al cas de presumpte assetjament sexual com a l'expedient disciplinari, motiu pel qual s'han d'estimar verços.

I en segon lloc, s'ha de considerar que en el present cas es pot reconèixer la concurrència del requisit de rellevància pública, doncs els fets difosos es referien a afers públics d'interès general que han d'ésser considerats noticiables tant per les matèries a les quals es referien (presumpte assetjament sexual i l'actuació disciplinària endegada per l'Ajuntament davant les acusacions de la presumpta víctima de voler silenciar-lo), com per les persones afectades pels fets difosos, les quals ocupaven llocs de treball a l'Ajuntament que tenien una certa rellevància pública (XXX).

La línia d'argumentació seguida fins aquí està avalada per la sentència recent del Tribunal Suprem de 19/10/2011, en què es dirimia la difusió per part d'un Ajuntament a diversos mitjans de comunicació d'informació d'un expedient disciplinari a un funcionari. Manifestava el Tribunal Suprem:

“En su ponderación de las circunstancias concurrentes, la Sala de la Audiencia Nacional destaca, en primer término, las normas reguladoras de la actividad de las Corporaciones locales, en especial los preceptos de la ley 7/1985, de 2 de abril , reguladora de las Bases del Régimen Local, que les impone el deber de facilitar la más amplia información sobre su actividad (artículo 69), destacando la sentencia que en cumplimiento de esa obligación, el Ayuntamiento de Miranda de Ebro se limitó a poner en conocimiento de la opinión pública la incoación de un expediente sancionador y posterior sanción de un funcionario, y que la información transmitida a la opinión pública resulta ajustada a la verdad.

Es también reiterada la doctrina constitucional, que se recoge en la STC 14/2003 , y en las que allí se citan, que la constitucionalidad de cualquier medida restrictiva de derechos fundamentales viene determinada por la estricta observancia del principio de proporcionalidad, y para determinar si un medida restrictiva de un derecho fundamental supera el juicio de proporcionalidad, es necesario constatar si cumple los requisitos de idoneidad, necesidad y de ser ponderada o equilibrada (proporcionalidad en sentido estricto).

En el presente caso no existe dato alguno, o al menos no se alega por el Abogado del Estado indicio alguno siquiera que permita defender el incumplimiento de cualquiera de los anteriores requisitos. En efecto, la simple y objetiva información facilitada por el Ayuntamiento a los medios de comunicación locales, de la incoación y de la posterior resolución de un expediente sancionador a un funcionario, sin ningún otro añadido ni comentario ajeno a los mencionados hechos, ha de considerarse como un medio razonable e idóneo para cumplir el deber de información del Ayuntamiento sobre sus actos, que es una finalidad querida por las normas que disciplinan la actuación de los entes locales, asimismo, tal comunicación de los actos administrativos de incoación de un expediente o de su resolución igualmente aparece como una vía razonable y moderada para la consecución del fin propuesto y, por último, de esta comunicación se derivan los beneficios o ventajas para el interés general del conocimiento por los ciudadanos de la actuación administrativa, a la vista además de la trascendencia social que tuvieron los hechos en la localidad, por la materia y las personas intervinientes, que justifican los perjuicios sufridos por el derecho a la protección de datos del recurrente, que han de considerarse mínimos, en atención a que los datos que se reputan

revelados, que se refieren todos ellos a actos del funcionario del Ayuntamiento en tal condición y a actos del Ayuntamiento también en la esfera de sus funciones administrativas.

Por tanto, la sentencia impugnada ponderó de forma razonable las circunstancias concurrentes, y llegó al resultado de considerar que debe prevalecer en este caso el derecho a la libertad de información, conclusión que también comparte esta Sala atendidas las circunstancias examinadas.”

En definitiva, pels motius que s'han exposat es considera que en el present cas preval el dret a la llibertat d'informació, per la rellevància pública i la veracitat dels fets difosos per l'Ajuntament de XXX que afectaven a persones que ocupaven llocs públics rellevants en aquella corporació, i que estaven referits a un presumpte cas d'assetjament sexual en el si de l'Ajuntament i a l'actuació disciplinària iniciada per les acusacions dirigides contra l'Alcalde, de voler silenciar aquests fets.

D'altra banda, la persona denunciant afirmava que l'Alcalde de XXX havia formulat unes declaracions en un programa de ràdio envers els fets controvertits. El primer que cal dir al respecte és que en la denúncia no es facilitava la data d'emissió ni cap altra informació que permetés la seva identificació, i en conseqüència, aquesta Autoritat no hi va poder accedir a fi d'analitzar el seu contingut. En qualsevol cas, l'eventual comunicació de dades personals que s'hagués pogut produir en aquesta difusió radiofònica, sempre que la informació difosa fos equivalent a la que figurava en els comunicats emesos per l'Ajuntament i que s'han esmentat anteriorment, es trobaria també emparada en la prevalença del dret a la llibertat d'informació, per les raons que s'han exposat fins aquí.

2.2.- Pel que fa a l'eventual cessió de la imatge de la persona denunciant a un mitjà de comunicació.

La persona denunciant manifesta també que l'Ajuntament hauria facilitat un determinat mitjà de comunicació (revista XXX) una fotografia de la seva persona.

A aquest respecte, val a dir que la persona denunciant no aporta cap indicatiu tendent a acreditar que la fotografia hagués estat facilitada per l'Ajuntament. De fet, tal com assenyala la persona denunciant, cal tenir en compte que la imatge publicada en dita revista correspon a la sessió del ple de l'Ajuntament de XXX que se celebrà en data 11/06/2011 amb motiu de la constitució del govern municipal, acte públic al qual és habitual l'assistència de mitjans de comunicació, de manera que no es pot descartar que la imatge publicada a la revista XXX l'hagués captat per sí mateix aquest mitjà de comunicació en aquell acte.

Així mateix, també escau posar de manifest que la imatge controvertida –tal com exposa la pròpia persona denunciant- difereix de la que emprà l'Ajuntament en l'edició núm. 59 del butlletí municipal “XXX”, amb motiu de la notícia relativa a l'acte de constitució del govern municipal.

El procediment administratiu sancionador és especialment garantista per raó de les conseqüències que del mateix se'n poden derivar. És per això que resulta necessària, per a la seva incoació, l'existència d'elements probatoris o indicis racionals suficients que permetin imputar la comissió d'una infracció a una persona o entitat concreta. Al respecte, un dels principis inspiradors de l'ordre penal, que regeixen també en la matèria de dret sancionador, amb alguna matisació però sense excepcions, és el dret a la presumpció d'innocència, consagrat a l'article 24.2 de la Constitució Espanyola i a l'article 137.1 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, precepte aquest últim que determina el següent: *"Els procediments sancionadors han de respectar la presumpció de no existència de responsabilitat administrativa mentre no es demostrï el contrari"*.

De conformitat amb els principis de presumpció d'innocència i *in dubio pro reo*, en l'àmbit de la potestat sancionadora, recau sobre qui acusa la càrrega de provar els fets i la seva autoria. En definitiva, que la presumpció d'innocència ha de regir sempre i sense excepcions en l'ordenament sancionador i ha de ser respectada en la imposició de qualsevol sanció.

En aquest sentit, el Tribunal Constitucional, en la seva Sentència 76/1990 de 26/04, considera que el dret a la presumpció d'innocència comporta *"que la sanción esté basada en actos o medios probatorios de cargo o incriminadores de la conducta reprochada; que la carga de la prueba corresponda a quien acusa, sin que nadie esté obligado a probar su propia inocencia; y que cualquier insuficiencia en el resultado de las pruebas practicadas, libremente valorado por el órgano sancionador, debe traducirse en un pronunciamiento absolutorio"*.

En definitiva, en el cas que ens ocupa no existeixen indicis suficients per considerar que l'Ajuntament de XXX facilités una fotografia de la persona denunciant al mitjà de comunicació XXX, motiu pel qual procedeix l'arxiu de les presents actuacions, també respecte a aquest punt de la denúncia.

Tercer.- De conformitat amb tot el que s'ha exposat en el fonament de dret segon, i atès que no ha resultat acreditada durant la present informació prèvia l'existència d'indicis racionals que permetin imputar cap fet que pogués ser constitutiu d'alguna de les infraccions previstes a la LOPD, procedeix acordar l'arxiu de les presents actuacions.

L'article 10.2 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, preveu que *"(...) no es formularà plec de càrrecs i s'ordenarà el sobreseïment de l'expedient i l'arxiu de les actuacions quan de les diligències i de les proves practicades, en resulti acreditada la inexistència d'infracció o responsabilitat. Aquesta resolució es notificarà als interessats"*. I l'art. 20.1) del mateix Decret determina que procedeix el sobreseïment: *"a) Quan els fets no són constitutius d'infracció administrativa; (...) c) Quan no s'ha acreditat l'existència de responsabilitat, o bé s'ha produït l'extinció d'aquesta."*

Per tot això,

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

RESOLC

Primer.- Arxivar les actuacions d'informació prèvia número 81/2012, relatives a l'Ajuntament de XXX.

Segon.- Notificar aquesta Resolució a l'Ajuntament de XXX i comunicar-la a la persona denunciant.

Tercer.- Ordenar la publicació de la Resolució al web de l'Autoritat (www.apd.cat), de conformitat amb l'article 17.2 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa d'acord amb l'article 14.3 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, l'entitat denunciada pot interposar, amb caràcter potestatiu, recurs de reposició davant la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, en el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb el que preveu l'article 116 i següents de la Llei 30/1992 o bé interposar directament recurs contenciós administratiu davant els Jutjats del Contenciós Administratiu, en el termini de dos mesos a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb els articles 8, 14 i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Igualment, l'entitat denunciada pot interposar qualsevol altre recurs que consideri convenient per a la defensa dels seus interessos.

La directora

M. Àngels Barbarà i Fondevila

Barcelona, 31 d'octubre de 2012